

vel ikke meget kostbare, men, ikke at tale om, at de fordre visse locale Betingelser, fordre de, naar de virkelig skulle gjøre noget Gavn, et meget omhyggeligt Opsyn og Personer, som ere stikfede til at omgaaes, bevogte og lede unge forvildede Mennesker. Da Bestyrelsen i 1845 undergik en Forandring her i Kjøbenhavn, betragtede man det derfor som en af de Gjenstande, hvorpaa man især skulde rette sin Opmærksomhed, at indrette saadanne Localer, hvor unge Forbrydere, som isærdeleshed dømtes for Brandstiftelse, kunde hensættes, men hvor ogsaa andre unge Forbrydere kunde bevogtes, og idetmindste nyde en saadan Omgang, at de ikke vare givne den moralske Fordærvelse og Fornedrelse til Parris, som under hvilketsomhelst Straffesystem maa gaae i Svang, hvor de ganske unge Fanger ikke ere adskilte fra de ældre i Laster og Synd Forhærdede. Der har af Forbrydere under 20 Aar i de sidste 5 Aar været inddømt mellem 60 og 70 i Straffeanstalten paa Christianshavn; og, skøndt jeg ikke tør sige, at jeg har nogen Vidshed med Hensyn til Slemheden af dem, at de ere udgaaede fra disse, for de unge Fangers Opbevaring bestemte Localer, i den Grad forbedrede, at der Intet skulde være at befrygte for dem, tør jeg dog med Bestemthed paastaae, at Enkelte, som saaledes have været undergivne en særegen Tugt og et særegent Opsyn, ikke ville fremture paa Forbrydelsens Bane, og ikke ville vende tilbage til Straffeanstalterne. Derimod har der i de sidste 5 Aar i de andre Straffeanstalter været indsat omtrent 60 unge Mennesker af den selvsamme Alder, imellem 10 og 20 Aar; der har alene af Forbrydere af denne Alder været indsat 43 i Viborg Straffeanstalt. Men med al den Opmærksomhed, som skænkes disse yngre Fanger, er det dog ikke muligt, naar der ikke er truffet særegne Foranstaltninger, at frie dem for alle de skrækkelige Følger, som den bestandige Omgang og Bevogring med ældre forhærdede Forbrydere fører med sig, og jeg

indseer ikke Muligheden af, uden at forarsage uforholdsmæssige Bekostninger, og uden at foretage Forandringer af Localerne, der neppe ville være at tilveiebringe overalt, at indrette saadanne Dvarterer i hver enkelt Straffeanstalt. Naar man veed, at der for Dieblisset indfide i Møens Straffeanstalt 4 Fanger imellem 15 og 20 Aar, vil man indsee, hvor vanskeligt det vilde være for et saa lille Antal der at skabe et eget Dvarteer, og hvor meget et saadant forholdsmæssigt vilde koste. I Odense indfide af yngre Fanger af den nævnte Alder 9 Individuer, deraf ere 4 af Dvindesønnet, og 5 Mandfolk under 20 Aars Alderen. Man maatte altsaa have 2 Dvarterer, et for hvert Køn, og, som sagt, det vilde ikke blot forarsage uforholdsmæssige Omkostninger, men det vilde være absolut umuligt ved det indskrænkede Locale der at opnaae et saadant Diebmed. Men ogsaa i Viborg vilde det af locale Grunde frembyde uoverstigelige Vanskeligheder, at træffe hensigtsvarende Indretninger i dette Diebmed. Naar man blot tager Hensyn hertil, vil man indsee, hvormed det vil være vundet ved, at Lovudkastet giver Bestyrelsen frie Hænder til at forflytte Fangerne; thi det vilde med Hensyn til de yngre Forbrydere, efter min Overbeviisning, være et væsentligt Fremskridt, at man ikke var nødsaget til ofte at lade dem forblive paa Straffesieder, hvor det er umuligt at træffe hensigtsvarende Indretninger, og at opfylde, hvad Loven fornøstigtviis har villet, naar den har foreskrevet, at de ikke for visse Forbrydelser skulde indsættes i Straffeanstalten til Straffearbejde, men til Forbedring og Opdragelse.

Rettelser.

Nr. 22 Sp. 332 L. 9 f. n. „tillagte unge Pensions“ læs: „tillagte Pensions“.